

DÁNIEL ANDRÁS

Keresztül az almán

Mondjuk, volt egy kukac (az egyszerűség kedvéért legyen a neve: Kukac). Egy télre eltett almában üdögélt a kamrapolc sarkában, bár neki sem a télről, sem a kamrapolcra nem volt tudomása, hiszen amikor berágta magát a pirosuló gyümölcsbe, az még egy almafa ágán lógott valahol a napsütötte kertben. Meg hát, köztünk szólva, a kukacok amúgy sem a világ dolgaiban való jártasságukról híresek.

Kukac azt sem tudta egészen pontosan, mióta is időzik odabent, az alma belsejében. Nem volt nála óra, de hiába is lett volna, mert kukac lévén nem ismerte a számokat, és a hol lassan, hol gyorsan telő percekéről, órákról és napokról sem volt közelebbi tudomása. Mégis volt egy olyan érzése, mintha már túl régen lustálkodna abban a szűk járatban, amit az alma húzába rágott magának... az imént? régesrég? Ki tudja már! – Jól van, elég volt a vacakolásból! – sóhajtotta Kukac.

Bár egyedül volt, most mégis többes számot használt, mint mindig, ha magában beszélt. Ez a magányos kukacok furcsa szokása – talán mert így nem érzik annyira egyedül magukat.

– Munkára fel! – adta ki magának a parancsot Kukac, és rágni kezdett. Úgy tervezte, hogy addig halad egyenesen előre, amíg ki nem rágja magát a napvilágra valahol, az alma másik felén. Nem volt se térképe, se iránytűje, csak ment, valamiféle ősi kukacmegérzéstől vezérelve, az orra után.

Az almában sötét volt, figyelmét így semmi sem terelte el a céljától. Rágott, ahogy csak az erejéből telt. Előre elképzelte a pillanatot, amikor kidugja majd a fejét az alma túlsó oldalán, és szemét elvakítja a kertet

pompás ragyogásba borító napfény! Kukacnak persze sem a kertről, sem a napról nem voltak közelebbi ismeretei, de azért volt valami határozott emléke a fényben táncoló levelekről, és a melegről, ami jólesően simogatta a hátát, amikor néha-néha megpihent valamelyiken...

Az alma húsa jó szaftos volt, Kukac alig bírta nyelni. Szerencsére egészséges, jó étvágyú kukac volt, úgy érezte, bármennyi almát meg tudna enni, ha arról volna szó. Tulajdonképpen prima dolga van itt, gondolta Kukac, mikor néha megállt szusszanni egy kicsit, vagy épp kakilni egyet. (Mit tegyünk, mivel az almákban nincsen vécé, a kukacok ott végzik a dolgukat, amerre éppen járnak.) Végülis: akarhat ennél többet egy kukac? Semmiképpen sem, gondolta Kukac. Mondjuk, egyhangúnak talán egyhangú kicsit, ahogy egyedül fúrja itt ezt az alagutat, de hát mit tegyen: ilyen a kukacélet, ez a dolga, és kész!

De vajon miért is? Kukac fejében olyan váratlanul bukkant fel ez a kérdés, hogy egy pillanatra még nyelni is elfelejtett. Talán megparancsolták neki, hogy ezt csinálja? Vagy van valami fontos dolga odaát? Esetleg találkozója lesz ott valakivel?

Már éppen töprengeni kezdett volna a válaszon, ám ekkor az alma magházához ért. Itt egy kicsit jobban neki kellett gyürkőznie, mert errefelé a terep rágósabbnak bizonyult. Teljes erejéből dolgozott, és mire túljutott a magházon, már ki is ment a fejéből az iménti furcsa gondolat. Ügyes vagyok és erős, gondolta elégedetten Kukac, és folytatta útját, csak a legritkábban engedve meg magának egy-egy rövidke pihenőt (plusz kakilások, de ezt hagyjuk). Csodálkozva állapította meg, hogy bár jó ideje úton van, és talán cseppet már fáradtnak is érzi magát, mégis gyorsabban halad, mint az elején! Kukac nagyon büszke volt magára – mert nem tudta (honnan is tudhatta volna?), hogy a télire eltett alma ezen a felén bizony már puhulni kezdett egy kicsit...

Akármeddig tudnék rágni, gondolta vidáman Kukac, de azért (valljuk be) már előre örült a jól megérdemelt pihenésnek egy napfényben fürdő falevélen. Talán még dudorászni is kezdett volna, ha a kukacok értenének az ilyesmihez. Ennek híján némán, ám elszántan araszolt előre az almalétől ragacsos alagútban, miközben saját egyhangú csámcsogásától valami édes, zsongító kábulat ereszkedett apró kukacelméjére. Nem

csoda hát, hogy szinte felkiáltott meglepetésében, amikor egy váratlan pillanatban – a levegőbe harapott!

– Itt volnánk? – kérdezte önmagától Kukac.

– Úgy bizony! – állapította meg, miután kidugta a fejét az alma héjába rágott kerek lukon. Ám abban a pillanatban rögtön el is csodálkozott! Odakint ugyanis csupán egy egészen picit volt világosabb, mint ahonnan jött, az alma belsejében. Se napfény, se ágak, se zöld levelek! Kukac értetlenül és vaksin hunyorgott a sűrű félhomályban. Mivel amúgy sem volt valami éles a szeme, csak bizonytalan, feketébe vesző foltokat látott maga előtt – de mindegy is, hiszen (mivel sosem találkozott ilyesmivel) úgysem ismerte volna fel a polcokon sorakozó konzerveket és a lekvárral meg kompóttal teli befőttesüvegeket. Csend volt, sem lombok neszezése, sem madárcsiripelés nem hallatszott.

– Itt valami tévedés történt! – dünnyögte csalódottan Kukac, mikor rövid nézelődés után visszahúzta a fejét a lukból – Meg kell találnunk a jó kijáratot!

Azzal kedvetlenül megfordult, és újra rágni kezdett befelé – csak úgy, valamiféle ősi kukacmegérzéstől vezérelve, az orra után...